

Predmet: *Hrasnica*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 11/18

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ

Okrivljeni: Husejin Mujanović

Glavni pretres: 06.05.2019.

Ispitivanje svedoka/oštećenog Save Pejića

Svedok/oštećeni Savo Pejić naveo je da je živio u Hrasnici i da optuženog poznaje iz viđenja. Početkom oružanih sukoba, tj. 1992. godine, policija je pretresala njegov stan tri puta. Dva puta su pretresi obavljani korektno. Prilikom trećeg pretresa stana, 18. avgusta 1992. godine, uhapšen je i priveden u policiju, gde je zadržan nekoliko sati. Policija je bila u jednom neboderu koji je sa susednim neboderom spojen garažama, u kojima je bio zatvor. Za vreme boravka u policiji ispitivao ga je viši milicioner Agan Nezirović i tukao ga je antenom od radija, terajući ga da prizna gde mu je oružje. Nakon ispitivanja odveden je u zatvor, u garaže koje su bile pregrađene ciglom na manje ćelije. U tim ćelijama je bio potpuni mrak, ležao je na betonu i postojalo je samo jedno ćebe kojim se pokrivao zajedno sa zatvorenim Radovanom Unkovićem. Nisu postojali ni minimalni higijenski uslovi, jer su vodu za piće dobijali tako što bi je natočili u jednu flašu, a nuždu vršili u ćeliji i za to koristili konzerve. Od zatvaranja prvi put se okupao tek u novembru mesecu, kada su pravili most na reci Železnici. Na svedokovu molbu, stražar mu je dozvolio da se okupa u reci Železnici. Hrana je u garažama bila nedovoljna i veoma loša, dobijali su je jednom dnevno. Za vreme boravka u garažama jednom je, tokom septembra meseca, pretučen. Iz ćelije ga je izveo stražar Senad Gadžo i pretukao ga ispred vrata, a stražar Zaim Laučić ga je, kada je pao na tlo, udario nogom u bubreg. Tada je bio prisutan i optuženi, kojeg je prepoznao po glasu, a koji je govorio: „Udri četnika, udri, tuci!“ Optuženi se svedoku, za vreme dok je bio upravnik zatvora, nikada nije neposredno obratio.

Ispitivanje svedokinje/oštećene Ljeposave Stojanović

Svedokinja optužbe Ljeposava Stojanović nije imala neposrednih saznanja o kritičnim događajima. Njen suprug Borko odveden je iz njihovog stana u Hrasnici prvo u prostorije OŠ „Aleksa Šantić“, a zatim je prebačen u garaže gde je, kao i drugi zatvorenici, tučen. To je svedokinji ispričala Milena Šućur, koja je bila zatvorena zajedno sa svedokinjinim mužem – bili su u susednim ćelijama. Da je njen suprug svakodnevno izvođen i tučen, potvrdio je i Petko Jovanović koji je takođe bio zatvoren u garažama. Posmrtno ostatke svog muža dobila je 1993. godine, prilikom razmene. Čula je da je u zatvoru glavni bio „neki Huso, Husein“.

Ispitivanje svedoka/oštećenog Branislava Nikolića

Svedok optužbe Branislav Nikolić nije imao neposrednih saznanja o kritičnim događajima. O postupanju prema ljudima koji su bili zatvoreni u garažama čuo je od ljudi koji su bili zatočeni zajedno sa njegovim pokojnim ocem Dostimirom. Otac je uhapšen u Hrasnici, u stanu u kojem su stanovali u prvoj polovini jula meseca 1992. godine. Pre nego što je odveden u garaže, bio je zatočen na neke druge dve lokacije. Pouzdano zna da mu je otac bio u garažama, jer je i njegova

majka tamo odlazila da odnese ocu garderobu. Dana 4. avgusta 1992. godine iz pravca srpskih položaja u Vojkovićima izvršen je napad, tokom kojeg su muslimanske jedinice imale velike gubitke. Čuli su da se nakon toga u zatvoru u garažama svašta dešavalo, a posle nekoliko dana su saznali da mu je otac ubijen. Kako su im rekli, on je pretučen i u veoma teškom stanju je vraćen u ćeliju. Tražio je pomoć ili vodu, i kada su ga izneli iz ćelije, niko ga više nije video živog.

Ispitivanje svedokinje/oštećene Cvete Milutinović

Svedokinja/oštećena Cveta Milutinović navela je da u celosti ostaje pri iskazu koji je 28. septembra 2018. godine dala pred TRZ. Ukoliko sud želi još nešto da je pita, neka je pita, ali ona ne može da priča.

Ispitivanje svedoka/oštećenog Zorana Stjepanovića

Svedok/oštećeni Zoran Stjepanović naveo je da je do početka rata u BiH živio sa roditeljima, bratom i bakom u Hrasnici. Kada je rat počeo, njegov otac Gojko ostao je u stanu u Hrasnici, dok su svi ostali izašli. Čuli su da je njegov otac uhapšen i odveden u prostorije OŠ „Aleksa Šantić“, gde je prebijan i maltretiran, kao i u garažama gde je podlegao povredama 2. avgusta 1992. godine. Očevo telo preuzeli su 1. novembra 1995. godine i sahranili ga u Mladicama u Istočnom Sarajevu. Kada su otišli u Sarajevo po telo, traženo je da potpišu papir u kojem je bilo navedeno da je preminuo prirodnom smrću. Majka je to potpisala, jer u protivnom ne bi dobili telo. Napomenuo je da je njegov otac bio veoma zdrav čovek i da sigurno nije preminuo prirodnom smrću. Nakon toga je čitava porodica otišla u Australiju, gde i danas živi. Čuli su da je oca maltretirao čovek po imenu Senad Gedžo. Šta se dešavalo sa ocem čuo je od majke, kojoj je to ispričao Obrad Milović, koji je takođe bio zatvoren. Pošto i on živi u Melburnu, majka je predlagala svedoku i njegovom bratu da odu do njega kako bi im ispričao kakva je situacija bila u zatvoru, ali to nije učinio jer mu je bilo teško da to čuje.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 10. jun 2019. godine, sa početkom u 14:30 časova.